

Alexandru Mareș

CINE A TRADUS *VARLAAM ȘI IOASAF*: UDRIȘTE NĂSTUREL SAU DANIIL PANONEANUL?

1. În două dintre cele mai vechi copii românești ale romanului popular *Varlaam și Ioasaf* (BAR, ms. rom. 2470 din 1671 și ms. rom. 3399 din 1673), traducerea îi este atribuită lui Udriște Năsturel, informație care i-a determinat pe istoricii literari să accepte paternitatea logofătului muntean asupra respectivei transpuneri. Acest punct de vedere a fost combătut în vremea din urmă de N. A. Ursu, potrivit căruia adevăratul traducător al scrierii precitate ar fi Daniil Panoneanul, cunoscut pentru traducerea *Îndereptării legii* (Târgoviște, 1652)¹. Tot Daniil Panoneanul ar fi asigurat, după N. A. Ursu, și transpunerea în limba română a altor nouă scrieri: *Învățătură preste toate zilele* (Câmpulung, 1642), *Mystirio sau sacrament* (Târgoviște, 1651), *Engheniasmos sau obnovenie, sau târnosanie* (Târgoviște, 1652), *Tâlcuirea sau arătarea gramaticii slovenești* (BAR, ms. rom. 312), *Învățăturile lui Neagoie Basarab către fiul său Teodosie*, *Pisaniile bisericii de la Curtea de Argeș*, *Viața lui Nifon*, *Cuvântul de învățătură a două slugi și Vechiul Testament* (BAR, ms. rom. 4389)². Cercetătorul ieșean îl considera pe Daniil Panoneanul a fi originar din sud-vestul Transilvaniei sau din nordul Banatului³, apartenență dialectală care ar explica prezența în scrierile mai sus-menționate a unui mare număr de particularități caracteristice graiurilor nordice. Atribuirea traducerii romanului *Varlaam și Ioasaf* lui Daniil Panoneanul s-a realizat în urma unui minuțios examen lingvistic la care au fost supuse cele mai vechi copii românești ale acestei scrieri.

2. Înainte de a examina ipoteza avansată de N. A. Ursu, considerăm necesar să facem câteva precizări. Prima se referă la graiul vorbit de Udriște Năsturel. După cum se știe, familia sa este atestată la începutul secolului al XVII-lea în Țara Românească, tatăl său, Radu Năsturel, având proprietăți în Fierăști, jud. Giurgiu. Din documentele vremii reiese că în 1620 domeniul Fierăștilor se afla deja în stăpânirea lui Radu Năsturel⁴. Posesia acestuia era însă mai veche, un hrsov din

¹ N. A. Ursu, *Un cărturar puțin cunoscut de la mijlocul secolului al XVII-lea: Daniil Panoneanul*, în *Cronica*, XVI, nr. 43 (821), 23 octombrie 1981, p. 5 și 8 (se va cita în continuare Ursu, *Un cărturar*), republicat într-o formă amplificată sub titlul *Activitatea literară necunoscută a lui Daniil Andrean Panoneanul, traducătorul Îndereptării legii* (Târgoviște, 1652), în volumul autorului *Contribuții la istoria culturii românești în secolul al XVII-lea. Studii filologice*, Iași, 2003, p. 7–133 (se va cita în continuare Ursu, *Activitatea literară*).

² Ursu, *Activitatea literară*, p. 28–52, 68–91.

³ *Ibidem*, p. 126–127.

⁴ P. V. Năsturel, *Istoricul leagănelui Năsturelilor. [Herăști(i), Hierăști, Fierăști(i), sud Elhov (Ilfov)]*, în *Revista pentru istorie, arheologie și filologie*, X, 1909, p. 208.

LR, LXIX, nr. 3–4, p. 443–459, București, 2020

1602 atestând intrarea bătrânului Năsturel în stăpânirea proprietății respective încă din vremea lui Mihai Viteazul⁵. Se poate, prin urmare, presupune că Udriște Năsturel a deprins de mic copil graiul vorbit în sud-estul Munteniei, „în satul meu părintesc Fierăști”, după cum însuși precizează în prefața *Antologhionului* slavon din 1643⁶. Ipoteza lui N. Iorga referitoare la descinderea familiei lui Udriște Năsturel din Fiera Logofătul⁷, cu proprietăți în Corbi și Leurdeni, jud. Argeș, care ne-ar putea îndrepta atenția și asupra graiului din nord-vestul Munteniei, este lipsită de o bază de susținere propriu-zisă⁸.

A doua precizare privește graiul vorbit de Daniil Panoneanul. Examinând limba *Îndereptării legii*, singura scriere despre care știm în mod cert că a fost tradusă de Daniil Panoneanul, N. A. Ursu constată prezența în text a multor „cuvinte, forme și fonetisme specifice graiurilor dacoromânești nordice sau sud-vestice. Unele dintre ele provin din textul moldovenesc al *Cărții românești de învățatură de la pravilele împărătești* (Iași, 1646), folosită de Daniil Panoneanul în prima parte a traducerii sale. Altele sunt însă specifice graiurilor din nord-vestul Munteniei, din Oltenia, din sud-vestul Transilvaniei și din Banat. Acestea pot constitui indicii că Daniil Panoneanul era originar din regiunea respectivă⁹. Într-alt loc al studiului, această regiune este restrânsă, cercetătorul ieșean susținând că traducătorul *Îndereptării legii* era probabil „originar din sud-vestul Transilvaniei sau din nordul Banatului, «din Panonia» cum spunea el”¹⁰, în acord cu mai vechea părere a lui A. Bunea, preluată și de N. Iorga, că Daniil Panoneanul a fost ardelean¹¹. Aducerea în discuție a apelativului *Panoneanul* nu sprijină însă originea ardeleană a traducătorului *Îndereptării legii*. După cum ne încredințază *Viața lui Nișon*, toponimul Panonia era denumirea arhaizantă a Țării Românești¹², pe care ulterior o vor prelua și unii dintre cronicari (Stoica Ludescu¹³, Axinte Uricariul¹⁴). Cât privește patria lingvistică a lui Daniil Panoneanul, aceasta nu a fost sud-vestul

⁵ P. V. Năsturel, *op. cit.*, p. 214.

⁶ Ioan Bianu, Nerva Hodoș, *Bibliografia românească veche. 1508–1830*, București, I, 1903, p. 130 și 132 (se va cita în continuare BRV).

⁷ *Studii și documente privind istoria românilor*, V, 1903, p. 710.

⁸ P. V. Năsturel, *Originea boierilor Năstureli. Studiu istorico-geografic*, în *Revista pentru istorie, arheologie și filologie*, X, 1909, p. 15–21.

⁹ Ursu, *Activitatea literară*, p. 9.

¹⁰ *Ibidem*, p. 126–127.

¹¹ A. Bunea, *Vechile episcopii românești, a Vadului, a Geoagiului, Silvașului și Bălgradului*, Blaj, 1902, p. 110–111, 113, 115, 120; idem, *Ierarhia românilor din Ardeal și Ungaria*, Blaj, 1904, p. 241; N. Iorga, *Istoria literaturii religioase a românilor până la 1688*, București, 1904, p. 170, idem, N. Iorga, *Istoria bisericii românești și a vieții religioase a românilor*, vol. I, Vălenii de Munte, 1908, p. 340.

¹² *Literatura română veche (1402–1647)*. Introducere, ediție îngrijită și note de G. Mihăilă și Dan Zamfirescu, București, Editura Tineretului, vol. I, [1969], p. 76, 79, 80, 82, 87, 95, 98.

¹³ *Letopisețul cantacuzinesc*, în *Cronicari munteni*. Ediție îngrijită de Mihail Gregorian. Studiu introductiv de Eugen Stănescu, București, Editura pentru Literatură, I, 1961, p. 88, 92, 93 etc.

¹⁴ Axinte Uricariul, *Cronica paralelă a Țării Românești și a Moldaviei*. Ediție critică și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, Editura Minerva, I, 1993, p. 131, 138, 140.

Transilvaniei sau nordul Banatului, particularitățile de limbă ale *Îndereptării legii* nefiind caracteristice acestor regiuni (vezi mai jos).

3. Pentru a argumenta paternitatea lui Daniil Panoneanul asupra traducerii romanului popular, N. A. Ursu a apelat la trei liste de cuvinte caracteristice, în opinia sa, graiurilor dacoromânești nordice și de sud-vest: A) cuvinte aflate în ms. rom. 518 și ms. rom. 3339, B) cuvinte aflate numai în copia din ms. rom. 3339 și C) cuvinte aflate numai în copia din ms. rom. 588. Prima listă însumează 43 de cuvinte, a doua 6 cuvinte, iar ultima 16, în total 65¹⁵. Dintre aceste cuvinte, în *Îndereptarea legii* nu se regăsesc decât 15 cuvinte: *acolisi*, *afunda*, *băsău*, *beteag*, *betejală*, *cășuță*, *duroare*, *gubav*, *înturna*, *mainte*, *meserere*, *price*, *sfadă*, *sudalmă*, *șar*¹⁶. Or, cuvintele enumerate, considerate a aparține unui traducător provenit din sud-vestul Transilvaniei sau din nordul Banatului, se regăsesc în epoca respectivă și în texte scrise de persoane originare din Țara Românească.

acolisi vb. IV „a se lega, a se ține de cineva”. Cuvântul nu caracterizează graiul traducătorului *Îndereptării legii*, el fiind preluat din ediția moldovenească a *Cărții de învățatură*¹⁷. În *Varlaam și Ioasaf*, *acolisi* apare numai în copia din 1673 (ms. rom. 3339, f. 208^v/13), unde își datorează prezența copistului Fota Grămăticul, care a înlocuit, prin cuvântul de origine greacă, termenul *lega* din traducerea atribuită lui Udriște Năsturel (cf. ms. rom. 588, f. 237^v/21 și ms. rom. 2470, f. 367^v/9).

afunda vb. I „a (se) adânci, a (se) cufunda”. Am înregistrat verbul în *Molitvenicul* copiat la Mănăstirea Bistrița între 1632 și 1654 („ce sânt afundat de multe păcate”)¹⁸, în prefața *Cazaniei* de la Mănăstirea Dealu din 1644 („sânt ca o corabie fără de cârmă... și trage încoace și încolo ca pe niște orbi și cea de apoi se afundă”)¹⁹, în *Ceaslovul* tipărit la Govora sau într-o altă localitate din Țara Românească în deceniul cinci al secolului al XVII-lea („și afundaiu în tina fărălegilor mele”)²⁰ și în *Lexiconul* slavo-român tradus de Staico Grămăticul din Târgoviște în a doua jumătate a aceluiași secol („afund”, „mă afund” etc.)²¹; cf. și

¹⁵ Ursu, *Activitatea literară*, p. 62–68.

¹⁶ Precizăm că din componența celor trei liste nu am reținut cuvintele provenind din cele nouă texte a căror traducere N. A. Ursu o atribuie lui Daniil Panoneanul, cuvinte, care în schimb, nu se regăsesc în *Îndereptarea legii*. Atunci când stabilim autorul unui text anonim apelând la criteriul lingvistic, buna metodă ne impune să comparăm limba textului anonim cu limba textului al cărui autor (traducător) e cunoscut, și nicidecum cu limba unor texte la rândul lor cu autori necunoscuți sau ipotetici.

¹⁷ Vezi pasajele supuse comparației:

Cându să va acolisi un om de altul, nefiindu-i cela nice cu o deală, așa, numai într-o pizmă, va vrea să-l ucigă.	Cându se va acolisi un om de altul, nefiindu-i cela nice cu o deală, așa numai într-o pizmă, va vrea să-l ucigă.
(<i>Carte românească de învățatură</i> , Iași, 1646; ed. 1961, p. 105)	(<i>Îndereptarea legii</i> , Târgoviște, 1652; ed. 1962, p. 250).

¹⁸ BAR, ms. rom. 2522, f. 70^v/7–8.

¹⁹ BAR, CRV I, f. 1^v/23–26.

²⁰ Ștefan Pașca, *Cel mai vechi ceaslov românesc*, București, 1939, p. 105.

²¹ BAR, ms. rom. 312, f. 115^v/a–12, 117^v/4, 5.

afundare „cufundare” înregistrat în *Lexiconul* copiat de Mardarie Cozianul în 1649²², în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul²³ și în *Mărgăritarele* lui Ioan Hrisostom (București, 1691), traduse de frații Radu și Șerban Greceanu²⁴.

băsău s.n. „pizmă, invidie, ură”. Înregistrarea cuvântului în acte diplomatice muntene din anul 1600 nu poate confirma prezența lui la sfârșitul secolului al XVI-lea în graiurile din Țara Românească, actele respective fiind scrise în Transilvania²⁵. *Băsău* a fost totuși atestat în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul („băsău”)²⁶, precum și în *Esopia* copiată în 1707 la Mănăstirea Aninoasa, jud. Argeș („iar vulpei îi era băsău”)²⁷; cf. și derivatul *băsăoș* din *Lexiconul* lui Staico Grămăticul²⁸.

beteag adj., s.m. „bolnav, infirm”. Atestările muntenești ale cuvântului provin din *Cronograful* mitropolitului Dorotei al Monemvasiei, copiat în 1687 de logofătul Drăgoi, fiul preotului Tatul din Bezdead, jud. Dâmbovița²⁹, din *Mărgăritarele* traduse de frații Greceanu („ce-ș golescu mădularele lor ceale frânte și beteage pentru noi”)³⁰ și din scrierile mitropolitului Antim Ivireanul³¹.

betejală s.f. „vătămare, infirmitate”. În Țara Românească, în afara *Îndereptării legii* și a romanului *Varlaam și Ioasaf*, cuvântul a mai fost atestat în *Lexiconul* copiat în 1683 de Mihai logofătul din Târgoviște³²; cf. verbul *beteji* „a se vătăma” într-o traducere a fraților Radu și Șerban Greceanu („ce și ticălosul lui trup, de multe griji îl topeaște și-l betejaște”)³³ și derivatul *betejune* „schilodire, infirmitate” în *Istoria domniei lui Constantin Brâncoveanu* scrisă de Radu Greceanu³⁴.

cășuță s.f. „casă mică, cameră”. Cuvântul a fost înregistrat într-o traducere muntenească a *Vieții Sfintei Ecaterina*, copiată de Fota Grămăticul („Deci o ia în casa ta și-ț încuie ușile tale ale cășuței”)³⁵. Probabil, sub influența acestui text, Fota

²² Mardarie Cozianul, *Lexicon slavo-românesc și tâlcuirea numelor din 1649*. Publicate cu studiu, note și indicele cuvintelor românești de Gr. Crețu, București, 1900, p. 197 (se va cita în continuare *Lexicon 1649*).

²³ BAR, ms. rom. 312, f. 127^v/a–19.

²⁴ Ioan Gură de Aur, *Mărgăritare*. Ediție îngrijită, indice de nume și glosar de Rodica Popescu, București, 2001, p. 471 (170^v); se va cita în continuare *Mărgăritare 1691*.

²⁵ Ion Gheție, Al. Mareș, *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*, București, Editura Academiei, 1974, p. 267–268 (se va cita în continuare Gheție, Mareș, Gr. XVI).

²⁶ BAR, ms. rom. 312, f. 106^r/b–16, 197^v/b–8.

²⁷ BAR, ms. rom. 1867, f. 163^v/6.

²⁸ BAR, ms. rom. 312, f. 197^v/a–21.

²⁹ Mariana Costinescu, Magdalena Georgescu, Florentina Zgraon, *Dicționarul limbii române literare vechi*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987, p. 72 (se va cita în continuare DLRLV).

³⁰ *Mărgăritare 1691*, p. 165 (54^r).

³¹ Antim Ivireanul, *Opere*. Ediție critică și studiu introductiv de Gabriel Ștrepel, București, Editura Minerva, 1972, p. 457 (Glosar). Se va cita în continuare Antim, *Opere*.

³² DLRLV, p. 72.

³³ *Mărgăritare 1691*, p. 79 (22^r).

³⁴ Radu logofătul Greceanu, *Istoria domniei lui Constantin Brâncoveanu voievod (1688–1714)*. Studiu introductiv și ediție critică întocmite de Aurora Ilieș, București, Editura Academiei, 1970, p. 252 (Glosar). Se va cita în continuare Greceanu, *Istoria*.

³⁵ BAR, ms. rom. 3339, f. 286^v/13–14.

a înlocuit în copia sa cuvântul *chilie* din traducerea atribuită lui Udriște Năsturel (cf. ms. rom. 588, f. 193^r și ms. rom. 2470, f. 278^r) prin *cășuță* (ms. rom. 3339, f. 158^r).

duoare s.f. „durere, suferință”. Cuvântul apare în scrierile unor cărturari din Țara Românească: *Cronograful* lui Moxa („de-i pedepsi cu ostenit... și cu durori să se hrănească”)³⁶, *Mărgăritarele* traduse de Radu și Șerban Greceanu („când să tâmplă de bolnăvescu, aducem doftori și bani cheltuim și tot fealiul de duroare suferim”)³⁷ și *Istoriile domnilor Țărâi Rumânești* scrise de Radu Popescu („Amurat, al doilea împărat al turcilor, fiind bătrân și bolnav dă durori, au lăsat împărat ... pă fii-său Mehmet”)³⁸.

gubav adj., s.m. „lepros”. Am înregistrat cuvântul în *Lexiconul* copiat de Mardarie Cozianul³⁹, în *Biblia* de la București (porțiunea tradusă de frații Greceanu: „Pre bolnavi vindecați, pre gubavi curățiți, pre morți înviați, pre draci îi scoateți”)⁴⁰ și într-un *Tetraevanghel* muntenesc, copiat probabil la sfârșitul secolului al XVII-lea⁴¹. Derivatul *gubăvie* „lepră” a fost notat într-un document emis la 1 octombrie 1645 („să lăcuiească cu Iuda și cu Ariia întru loc și să dobândească gubaviia lui Ghizi”)⁴² și în *Lexiconul* slavo-român copiat de Mardarie Cozianul în 1649⁴³.

înturna vb. I „a (se) întoarce”. Verbul a fost înregistrat în *Cronograful* lui Moxa („să ia galbeni și să întoarne ce-au cumpărat”)⁴⁴, în documente emise în Țara Românească („După aceea, acești oameni s-au înturnat aici în țeară”)⁴⁵, în *Istoria domniei lui Constantin Brâncoveanu* scrisă de Radu Greceanu⁴⁶ și în scrisoarea spătarului Drăghici din 1696 („m-a înturnat Măria Sa Vodă înapoi ca să fac istovul tot de sfoară”)⁴⁷.

mainte adv. „mai înainte”. Adverbul a fost notat în texte oltenești și munteneste: *Cronograful* lui Moxa („mainte de nașterea lui văzu tată-său un vis”)⁴⁸, *Cazania de*

³⁶ *Cronica universală*. Ediție critică, însoțită de izvoare, studiu introductiv, note și indici de G. Mihăilă, București, 1989, p. 101 (9^v). Se va cita în continuare Moxa, *Cronica*.

³⁷ *Mărgăritare 1691*, p. 258 (89^r); cf. și *Biblia* din 1688 (ed. 1988), partea tradusă de frații Greceanu, p. 785 a.

³⁸ *Cronicari munteni*. Ediție îngrijită de Mihail Gregorian. Studiu introductiv de Eugen Stănescu, vol. I, București, 1961, p. 245; cf. și p. 260.

³⁹ *Lexicon 1649*, p. 218 (2859).

⁴⁰ *Biblia adecă dumnezeiasca scriptură a Vechiului și Noului Testament, tipărită întâia oară la 1688 în timpul lui Șerban Vodă Cantacuzino, domnul Țării Românești*, București, 1988, p. 757a (se va cita în continuare *Biblia 1688*).

⁴¹ M. Gaster, *Chrestomatie română*. Vol. I, Leipzig, București, 1891, p. 194.

⁴² *Documenta Romaniae historica*. B. Țara Românească, vol. XXX, București, 1988, nr. 292, p. 332 (se va cita în continuare DRH B).

⁴³ *Lexicon 1649*, p. 111 (273).

⁴⁴ Moxa, *Cronica*, p. 133 (f. 47^v).

⁴⁵ DRH, B, XXIII, nr. 364, p. 554 (București, 27 aprilie 1632); cf. și nr. 446, p. 650 (12 decembrie 1632), XXIV, nr. 101, p. 134 (București, 16 iunie 1633), nr. 210, p. 287 (București, 3 martie 1634), XXXI, nr. 171, p. 196 (28 mai 1646), XXXII, nr. 73, p. 85 (Târgoviște, 10 martie 1647) etc.

⁴⁶ Greceanu, *Istoria*, p. 256 (Glosar).

⁴⁷ N. Iorga, *Scrisori de boieri, scrisori de domni*. Ediția a 2-a, Vălenii de Munte, 1925, p. 96 (se va cita în continuare, Iorga, *Scrisori*).

⁴⁸ Moxa, *Cronica*, p. 125 (f. 35^v–36^r).

la Govora („Mainte, până nu te chema Filip, te-am văzut supt un smochin”)⁴⁹, *Cazania* de la Mănăstirea Dealu („împărăția ceriului carea e gătită voauo mainte de tocmala lumiei”)⁵⁰ și *Foletul Novel* („Mainte de a sosi cel ajutoriu așteptat, vom vedea, a unui loc tare, varvarul schiptru în mâinile cele milostive”)⁵¹.

meserere s.f. „funcție, slujbă”. Cu acest sens, cuvântul a fost atestat în *Cronograful* lui Moxa („mai nainte de alții dobândi meserere Vrut de la ipat și Colatin”)⁵²; cf. *mesereaie* în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul (unde corespunde sl. *цана* „demnitate”)⁵³, în *Cartea lui Chiril* („unul ca acela să se lepede den mesereaie”)⁵⁴, în *Dioptra* („Adoț aminte că într-această mesereaie la care pohtești tu alții era, căroră nice numele nu le știi”)⁵⁵ și în *Patericul* din 1676 („și am avut bărbat cu mesereaie, spătaru mare”)⁵⁶ traduse de același grămătic târgoviștean.

price s.f. „ceartă, pricină”. În Țara Românească cuvântul se întâlnește în numeroase texte: *Pravila* de la Govora („De cine junghe la price”)⁵⁷, *Cazania* de la Govora⁵⁸, *Lexiconul* copiat de Mardarie Cozianul⁵⁹, *Dioptra* („au fost price între dinșii precum mărturiseaște Ioan”)⁶⁰ și *Lexiconul* lui Staico Grămăticul⁶¹, *Istoriile domnilor Țării Românești* alcătuite de Radu Popescu („și avea price între dânșii, care să împărătească”)⁶², *Mărgăritarele* traduse de Radu și Șerban Greceanu („să nu cumva să fie avut price cu tine”)⁶³, *Patericul* transcris la începutul secolului al XVIII-lea de ieromonahul Serafim la Mănăstirea Bistrița („și s-au făcut price întru boiarii împărătești pentru zugrav”)⁶⁴ etc.

sfadă s.f. „ceartă”. Sub forma actuală, cuvântul apare în traducerea *Mărgăritarelor* tipărite în 1691 („adecă în mâncări multe și în băuturi multe, jocuri, organe, beții, vorbe deșarte... ficleşuguri, sfăzi, vrăjbi...”)⁶⁵, iar sub forma etimologică (*svadă*) în *Cazania* de la Govora⁶⁶, în *Lexiconul* copiat de Mardarie Cozianul⁶⁷,

⁴⁹ *Evanghelie învățătoare (Govora, 1642)*. Ediție, studiu introductiv, note și glosar de Alin-Mihai Gherman, București, Editura Academiei Române, 2011, p. 128 (se va cita în continuare *Cazanie 1642*).

⁵⁰ BAR, CRV II 46, f. 79^r.

⁵¹ Emil Vărtosu, *Foletul Novel, calendarul lui Constantin Vodă Brâncoveanu (1692–1704)*, București, 1942, p. 21 (se va cita în continuare *Foletul Novel*).

⁵² Moxa, *Cronica*, p. 122 (f. 33^v); cf. și p. 127 (f. 38^v).

⁵³ BAR, ms. rom. 312, f. 198^r/b–3.

⁵⁴ BAR, ms. rom. 1570, f. 47^v/22–23.

⁵⁵ BAR, ms. rom. 2341, f. 32^r/10–12.

⁵⁶ BAR, ms. rom. 1429, f. 225^r/4–5.

⁵⁷ Ediție în curs de pregătire de către Marius Mazilu, care a avut amabilitatea să ne pună la dispoziție reproducerea textului, p. 341 (se va cita în continuare *Pravila 1640*).

⁵⁸ *Cazanie 1642*, p. 507 (Glosar).

⁵⁹ *Lexicon 1649*, p. 210 (2673), 249 (3576).

⁶⁰ BAR, ms. rom. 2341, f. 23^v/15–16.

⁶¹ BAR, ms. rom. 312, f. 121^v/b–20, 132^r/b–16.

⁶² *Cronicari munteni*, I, p. 241; cf. p. 256.

⁶³ *Mărgăritare 1691*, p. 64 (f. 16^v).

⁶⁴ BAR, ms. rom. 2513, f. 25^v/14.

⁶⁵ *Mărgăritare 1691*, p. 427 (f. 153^v).

⁶⁶ *Cazanie 1642*, p. 513 (Glosar).

⁶⁷ *Lexicon 1649*, p. 234 (3232).

în *Lexiconul* tradus de Staico Grămăticul⁶⁸ și în *Cheia înțelesului*, publicată la București în 1678 („și-i aduce pre ei la svadă”⁶⁹; cf. însă ambele forme în *Cronograful* lui Moxa („că cu multe svade și îndelungă vrème ei se vor înălța pre alte limbi”; „foarte se mânie și rădică sfadă rea pre împăratul”)⁷⁰.

sudalmă s.f. „ocară, înjurătură”. Cuvântul a fost înregistrat în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul⁷¹, în *Mărgăritarele* traduse de frații Greceanu („pre altul îndeamnă spre lăcomie..., iară pre altul spre ucidere și sudalmă”)⁷², într-o rugăciune tradusă din limba greacă de stolnicul Constantin Cantacuzino („Rădică de la mine sudalma și ocară”)⁷³ și în scrierile lui Antim Ivireanul⁷⁴.

șar s.n. „vopsea”. Considerat a aparține graiurilor nordice, cuvântul apare și în texte din Țara Românească: *Pravila* de la Govora („și nu întocmesc mintea tocma până la lucrul șarurilor”)⁷⁵, *Lexiconul*⁷⁶ și *Cronograful rusesc* („pământul se împodobi și de petutindenelea ca cu un șar sau vâpseală... se amestecă”)⁷⁷, traduse de Staico Grămăticul, *Lexicoanele* copiate de logofătul Mihai în 1673 și 1683⁷⁸ și *Cheia înțelesului* tipărită la București („Că fiind înfrumșețați cu lucrurile lor ceale bune, ca cu niște șaruri frumoase”)⁷⁹.

După cum s-a putut observa, cuvintele comune celor două texte examinate de N. A. Ursu se regăsesc și în scrisul unor persoane din Țara Românească. Trecerea lor în rândul elementelor caracteristice graiurilor nordice nu se justifică, motiv pentru care considerăm că aducerea lor în discuție nu poate constitui o dovadă în sprijinul traducerii romanului *Varlaam și Ioasaf* de către Daniil Panoneanul.

4. Probabil pentru a-și întări argumentația în sprijinul paternității lui Daniil Panoneanul, N. A. Ursu a semnalat prezența în ms. rom. 588 a câtorva particularități lingvistice specifice, în general, graiurilor nordice: *u* în *adurmi*, *durmi*, *îngrupa* etc., trecerea lui *n* la *m* în *sânt* „sânt”, *r* „lung” (vibrant), scris *rr*, în *rrăotate*, *rrău*, *rrăuri*, *rrea* etc., adverbul *acmu* „acum”⁸⁰. O parte dintre aceste particularități nu se regăsesc însă în textul *Îndereptării legii*: *n* apare constant păstrat în *sânt*, pers. 1 sg. (16 ocurențe) și pers. 3 pl. (699 de ocurențe)⁸¹, notația *rr* în cuvintele precitate nu a

⁶⁸ BAR, ms. rom. 312, f. 87^v/a-11; cf. *svadnic* „certăreț” (f. 87^v/a-21) și *sfădi* „a se certa” (f. 102^v/a-4).

⁶⁹ Ioannykij Haleatovsky, *Cheia înțelesului*. Ediție, indice de nume și glosar de Rodica Popescu, București, Libra, 2000, p. 128 (f. 69^v). Se va cita în continuare Haleatovsky, *Cheia*.

⁷⁰ Moxa, *Cronica*, p. 118 (f. 28^v) și, respectiv, p. 144 (f. 57^v).

⁷¹ BAR, ms. rom. 312, f. 76^v/b-13.

⁷² *Mărgăritare 1691*, p. 321 (f. 113^v); cf. p. 427 (f. 153^v).

⁷³ BAR, CRV IV 88, f. 210^v/13-14.

⁷⁴ Antim, *Opere*, p. 460 (Glosar).

⁷⁵ *Pravila 1640*, p. 315.

⁷⁶ BAR, ms. rom. 312, f. 171^v/b-11, 173^r/a-3.

⁷⁷ BAR, ms. rom. 1385, f. 35^v/10-11.

⁷⁸ DLRLV, p. 279.

⁷⁹ Haleatovsky, *Cheia*, p. 36 (f. 12^v).

⁸⁰ Ursu, *Activitatea literară*, p. 68.

⁸¹ Dana-Mihaela Zamfir, *Morfologia verbului în dacoromâna veche (secolele al XVI-lea-al XVII-lea)*, București, [I], 2005, p. 49 și 51.

fost atestată, după cum nu a fost înregistrată prezența adverbului *acmu*⁸². În privința fonetismelor cu *u*, acestea apar destul de rar în *Îndereptarea legii: va îngrupa*⁸³ și *dumeastec*⁸⁴ (influențat probabil de forma din ediția ieșeană)⁸⁵; cf. exemple cu *o* refăcut: *comănace*⁸⁶, *domesticul*⁸⁷, *înmicșorează*, *micșora*⁸⁸, *ospețe*⁸⁹. Prezența particularităților amintite în versiunea din ms. rom. 588 s-a datorat, foarte probabil, copistului celei mai mari părți a textului, care va fi provenit din Oltenia sau din nord-vestul Munteniei⁹⁰.

5. Paternitatea susținută de N. A. Ursu nu se prezintă mai bine nici dacă ne raportăm la „cuvinte, forme și sintagme neîntâlnite sau mai puțin folosite în limba literară a epocii, care pot fi considerate particularități ale limbii *Îndereptării legii* și care apar în traduceri... atribuite lui Daniil Panoneanul”⁹¹. Dintre cele 49 de particularități prezentate⁹², 34 se regăsesc în romanul *Varlaam și Ioasaf*. Din rândul celor din urmă, 3 particularități (*adeverință* „încredințare”, loc. adv. *cu (de) totuluș (totul, totului) tot* „cu totul, de tot” și loc. adv. *de eluși, de eași* „separat, singur(ă)”) apar numai în copia din ms. rom. 3339, executată de Fota Grămăticul⁹³, neprezentând, prin urmare, nicio garanție că ar fi figurat și în originalul traducerii. Eliminând particularitățile precitate, rămân totuși 31 de particularități comune celor două traduceri supuse comparației, cu alte cuvinte un număr de convergențe destul de mare. Asemănările sub raport lingvistic dintre cele două texte traduse în Țara Românească cam în aceeași perioadă de timp sunt pe deplin normale dacă ne raportăm la configurația limbii literare din spațiul geografic indicat și din epoca respectivă. Aceste particularități convergente se întâlnesc în secolul al XVII-lea și în alte texte traduse sau alcătuite în Țara Românească, diferite de cele pe care N. A. Ursu i le atribuie lui Daniil Panoneanul⁹⁴.

⁸² Cf. *acum* în *Îndereptarea legii* (ed. 1962), p. 31, 596.

⁸³ *Îndereptarea legii* (ed. 1962), p. 287.

⁸⁴ *Ibidem*.

⁸⁵ Cf. *dumeasnic* în *Cartea românească* (ed. 1961), p. 61.

⁸⁶ *Îndereptarea legii* (ed. 1962), p. 958 (indice de cuvinte).

⁸⁷ *Ibidem*, p. 368.

⁸⁸ Ion Gheție, *Baza dialectală a românei literare*, București, 1975, p. 280 (se va cita în continuare Gheție, BD).

⁸⁹ *Îndereptarea legii* (ed. 1962), p. 430, 467, 470.

⁹⁰ Gheție BD, p. 115, 134–135, 174–175.

⁹¹ Ursu, *Activitatea literară*, p. 96.

⁹² *Ibidem*, p. 97–116.

⁹³ *Ibidem*, p. 97–98, 109–110.

⁹⁴ Ursu, *Activitatea literară*, p. 96–97: siglele întrebuițate de N. A. Ursu: GS = *Tâlcuirea gramaticii slovenești* (BAR, ms. rom. 312); IC = *Învățăturile preste toate zilele* (Câmpulung 1642); IL = *Îndereptarea legii* (Târgoviște, 1652); INB = *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie* (Biblioteca Filialei Cluj a Academiei Române, ms. 109); IVI = *Cuvânt de învățătură al bunului creștin domn Neagoe voevod [...] către 2 slugi credincioase ale sale și dragi* (BAR, ms. rom. 464); M = *Mystirio sau sacrament*, Târgoviște, 1651 (BAR, CRV 59 uncat); PA = *Pisaniile bisericii de la Curtea de Argeș* (BAR, ms. rom. 464); T = *Engheniasmos sau obnovlenie, sau târnosanie*, Târgoviște, 1652 (BAR, CRV 62); VI = *Varlaam și Ioasaf* (BAR, ms. rom. 3339 și, în cazuri speciale, ms. rom. 588); VPV = *Viața patriarhului Nifon* (BAR, ms. rom. 464); VT = *Vechiul Testament* (BAR, ms. rom. 4389).

adeverit adj. „adevărat, încredințat”. Atestările lui N. A. Ursu: IL, IC, VI⁹⁵. Alte atestări: „și-m fă parte întru împărăția ta Hristoase, adeverit Dumnezeuul nostru” (*Molitvenic*, Mănăstirea Bistrița, [1632–1654])⁹⁶, „a cunoaște pre adeveritii lucrători ai viei lui Hristos” (*Cazania* de la Govora)⁹⁷, „adeverit” (*Lexicon 1649*)⁹⁸, „adeveritei” (*Lexiconul* lui Staico Grămăticul)⁹⁹, „adeverită bucurie” (*Dioptra* tradusă de Staico Grămăticul)¹⁰⁰, „adeverite cuvinte” (*Paraclis* copiat în 1683 de logofătul Mihai)¹⁰¹, „pentru mai adeverită credință” (*Act de vânzare*: Târgoviște, 6 februarie 1643)¹⁰², „care au lăcuit întâiu în moașă-ta... și adeverit sânt că și întru tine” (*Biblia* de la București)¹⁰³ etc.

amesteca vb. I, „a avea o relație sexuală”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI¹⁰⁴. Alte atestări: „și-ș călugări muiarea și se amestecă cu alta” (*Cronograful* lui Moxa)¹⁰⁵, „Al patrul sânge amestecat [este] de se vor amesteca veri premari” (*Pravila* tipărită la Govora)¹⁰⁶; cf. „Al doile sânge amestecat iaste de se va afla tată cu fata lui” (*Pravila* tipărită la Govora)¹⁰⁷.

amestecare s.f. „relație sexuală”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI¹⁰⁸. Alte atestări: „Întâiu amestecarea sângelui iaste mai grea” (*Pravila* tipărită la Govora)¹⁰⁹.

brodi vb. IV „a se grăbi, a (se) sili”. Atestări N. A. Ursu: IL, IC, M, VI, VT¹¹⁰. Alte atestări: „Iar Mih[a]il cum au făcut și cum se-a brodit, pân<ă> le-au furat cărțile” (*Act de întărire*, 27 aprilie 1615)¹¹¹, „Iar hanul cu tătarâi încă venise... și brodiia în toată vremea pe furiș, de lovia oastea ungurească” (*Letopiseșul cantacuzinesc* al lui Stoica Ludescu)¹¹².

ciocni vb. IV „a (se) ciocni”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI, VT¹¹³. Alte atestări: „mă ciocnesc” (*Lexiconul* lui Staico Grămăticul)¹¹⁴, „păraiele lacrimelor tale

⁹⁵ Ursu, *Activitatea literară*, p. 98–99.

⁹⁶ *Crestomația limbii române vechi*. Volumul I (1521–1639), Ediția a II-a revăzută și adăugită de Liliana Agache, Alexandru Mareș, Cristinel Sava, Maria Stanciu-Istrate și Emanuela Timotin. Coordonator Alexandru Mareș, București, Editura Academiei Române, 2016, p. 208 (se va sigla în continuare CLRV).

⁹⁷ *Cazanie 1642*, p. 155.

⁹⁸ *Lexicon 1649*, p. 155 (1376).

⁹⁹ BAR, ms. rom. 312, f. 123^r/b–8.

¹⁰⁰ BAR, mr. rom. 2341, f. 246^v/19.

¹⁰¹ BAR, ms. rom. 1348, f. 85^v/11–12.

¹⁰² DRH B, XXIX, nr. 52, p. 70. Pentru alte exemple, vezi DRH B XXXI, nr. 89, p. 102 (12 aprilie 1646), XXXVII, nr. 10, p. 9 (10 ianuarie 1652) etc.

¹⁰³ *Biblia 1688*, p. 898b.

¹⁰⁴ Ursu, *Activitatea literară*, p. 99.

¹⁰⁵ Moxa, *Cronica*, p. 171 (f. 93^v).

¹⁰⁶ *Pravila 1640*, p. 42.

¹⁰⁷ *Ibidem*, p. 42.

¹⁰⁸ Ursu, *Activitatea literară*, p. 99–100.

¹⁰⁹ *Pravila 1640*, p. 41.

¹¹⁰ *Ibidem*, p. 100.

¹¹¹ *Documente privind istoria României*, veacul XVII, B. *Țara Românească*, vol. II, București, 1951, p. 385, nr. 395.

¹¹² *Cronicari munteni*, I, p. 127.

¹¹³ Ursu, *Activitatea literară*, p. 100–101.

¹¹⁴ BAR, ms. rom. 312, f. 124^r/a–6.

se clocniră de casa mea” (*Patericul* copiat de logofătul Vladul în 1676)¹¹⁵; cf. *clocnire* „ciocnire”: „și în clocnirea sulitelor... războiul de moarte sosi” (*Cronograful rusesc* tradus de Staico Grămăticul)¹¹⁶.

împotriva adv. „pe măsura, egal”. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, M, T, VI, VT¹¹⁷. Alte atestări: „Să ia canon de la năstavnicul împotriva lucrului” (*Pravila de la Govora*)¹¹⁸, „vor răbda muncă în veci... protiva a fiecărui păcat” (*Cazania de la Govora*)¹¹⁹.

însetoșa vb. I „a înseta”. Atestări N. A. Ursu: IL, T, VI, VT¹²⁰. Alte atestări. „însetoșez” (*Cazania de la Govora*)¹²¹, „însătoșat-am și mi-aș dat băutură” (*Biblia de la București*, partea tradusă de frații Greceanu)¹²², „însetoșă sufletul meu către Dumnezeu” (*Psaltire*, București, 1694)¹²³.

mai adv. „mai mult”. Atestări N. A. Ursu: IL, IC, INB, VI, VT¹²⁴. Alte atestări: „ca să-i ia împărăția, cu cuvânt că-i mai cuvine lui” (Ianache Văcărescu, *Istorie a preaputernicilor împărați otomani*)¹²⁵.

mirizmă s.f. „miros plăcut, mireasmă”. Atestări N. A. Ursu: IL, T, VI, VT¹²⁶. Alte atestări: „Féce Dumnezeu raiul... cu frumoase mirismă” (*Cronograful lui Moxa*)¹²⁷, „den mirizma cea bună se u<m>plu peștera” (*Viața Sfântului Grigorie Decapolitul*, <1632–1654>)¹²⁸, „și miroșiț întru mirezma ceriului” (prefața *Cazaniei de la Govora*)¹²⁹, „a mirizmei” (*Lexiconul lui Staico Grămăticul*)¹³⁰, „cădelnița se tâlcuiaște bucuriia cea multă a bunei mirizmă” (*Tabla* tradusă de Staico Grămăticul)¹³¹, „bună mirizmă” (*Paraclis* copiat de logofătul Mihai în 1683)¹³².

privire s.f. „spectacol”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI¹³³. Precizăm că în VI *privire* corespunde sl. *позорище* „teatru, scenă”, care este calchiat după gr. *θεατρον* „idem”. Cu acest sens cuvântul a fost atestat prima dată în *Codicele Bratul* (1559–1560: *previre*)¹³⁴; cf. *prăvire* „teatru” în *Codicele Voronețean* (1563–1583)¹³⁵ și, respectiv,

¹¹⁵ BAR, ms. rom. 1429, f. 163^f/4–5.

¹¹⁶ BAR, ms. rom. 1385, f. 232^f/24–25.

¹¹⁷ Ursu, *Activitatea literară*, p. 101–102.

¹¹⁸ *Pravila 1640*, p. 262.

¹¹⁹ *Cazania 1642*, p. 129.

¹²⁰ Ursu, *Activitatea literară*, p. 102.

¹²¹ *Cazania 1642*, p. 103.

¹²² *Biblia 1688*, p. 770a.

¹²³ BAR, CRV I 96, p. 59.

¹²⁴ Ursu, *Activitatea literară*, p. 103.

¹²⁵ Al. Papiu Ilarian, *Tesauru de monumente istorice pentru România*, Tom. II, 1863, p. 259.

¹²⁶ Ursu, *Activitatea literară*, p. 103.

¹²⁷ Moxa, *Cronica*, p. 100 (f. 6^v).

¹²⁸ CLR V, I, p. 211 (f. 113^v; cf. și f. 114^f).

¹²⁹ *Cazanie 1642*, p. 156.

¹³⁰ BAR, ms. rom. 312, f. 188^f/b–12.

¹³¹ BAR, ms. rom. 1324, f. 49^v/17–19.

¹³² BAR, ms. rom. 1348, f. 87^f/20–21; cf. și f. 87^v/7.

¹³³ Ursu, *Activitatea literară*, p. 104.

¹³⁴ *Codicele Bratul*. Ediție de text de Alexandru Gafton, Iași, 2003, p. 208/11.

¹³⁵ *Codicele Voronețean*. Ediție critică, studiu filologic și studiu lingvistic de Mariana Costinescu, București, Editura Minerva, 1981, p. 238 (f. 5^v/2).

privire în *Apostolul* coresian (cca 1566)¹³⁶. În secolul al XVII-lea cuvântul continuă să fie folosit cu acest sens, în afara celor două texte muntene citate de N. A. Ursu, întâlnindu-se în *Anonymus Caransebesiensis: previrei* glosat *spectaculum*¹³⁷; cf. sl. *позорице* tradus *loc de privire* în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul¹³⁸ și în *Lexiconul* lui Mihai¹³⁹. Spre sfârșitul secolului, înregistrăm în Țara Românească pe *priveală* cu același sens în *Biblia* de la București¹⁴⁰ și în *Mărgăritarele* traduse de frații Greceanu¹⁴¹.

rânză s.n. „uter; pântec”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI¹⁴². Alte atestări: *rânză* corespunzând sl. *опрѣска* „pânțec” în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul¹⁴³ și *rânză* „uter” în *Dioptra* tradusă de același gramătic târgoviștean („cum sparg năpărcile rânza mâni-sa”)¹⁴⁴.

selbezi vb. IV „a slăbi, a deveni palid”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI¹⁴⁵. Alte atestări: *selbeziia* în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul¹⁴⁶.

singuresc adj. „izolat”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI¹⁴⁷. Alte atestări: *singurescă* în *Lexiconul* lui Staico Grămăticul¹⁴⁸.

strânsoare s.f. „avere, agoniseală”. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, VI, VT¹⁴⁹. Alte atestări: „Bogăția iaste și mărire... și strânsoare multă” (*Pravila* de la Govora)¹⁵⁰, „strânsoare, agonisire” (*Lexiconul* lui Staico Grămăticul)¹⁵¹, „Pasă și vinde avuțiile tale... căci că ai avut strânsoare multă” (*Cheia înțeleșului*, București, 1678)¹⁵², „cunoscând că are ceva strânsoare, făcură sfat să-l ucigă” (*Mărgăritarele* publicate la București)¹⁵³ etc.; cf. „strânsoare de avuție” pentru sl. *спажаніе* (*Lexiconul* copiat de Mardarie Cozianul)¹⁵⁴.

uneleori, alteleori adv. „uneori, alteori”. Atestări N. A. Ursu: IL, VI, VT¹⁵⁵. Alte atestări provin din traducerile lui Staico Grămăticul: „Iar înșelătoriu Savelie...”

¹³⁶ *Lucrul apostolesc – Apostolul* – tipărit de diaconul Coresi în Brașov la anul 1563, în *Texte de limbă din secolul XVI* reproduse în facsimile de I. Bianu, IV, București, 1930, p. 92/1.

¹³⁷ *Dictionarium valachico-latinum. Primul dicționar al limbii române*. Studiu introductiv, ediție, indici și glosar de Gh. Chivu, București, 2008, p. 113 (3588).

¹³⁸ BAR, ms. rom. 312, f. 116^v/a–6.

¹³⁹ BAR, ms. rom. 1348, f. 45^v/2.

¹⁴⁰ *Biblia 1688*, 847b.

¹⁴¹ *Mărgăritare 1691*, p. 298 (104^v).

¹⁴² Ursu, *Activitatea literară*, p. 104.

¹⁴³ BAR, ms. rom. 312, f. 200^f/b–10.

¹⁴⁴ BAR, 2341, f. 10^v/13.

¹⁴⁵ Ursu, *Activitatea literară*, p. 104–105.

¹⁴⁶ BAR, ms. rom. 312, f. 194^v/a–18.

¹⁴⁷ Ursu, *Activitatea literară*, p. 105.

¹⁴⁸ BAR, ms. rom. 312, f. 190^f/a–13.

¹⁴⁹ Ursu, *Activitatea literară*, p. 105.

¹⁵⁰ *Pravila 1640*, p. 246.

¹⁵¹ BAR, ms. rom. 312, f. 201^f/b–19.

¹⁵² Haleatovsky, *Cheia*, p. 75 (37^f).

¹⁵³ *Mărgăritare 1691*, p. 469 (169^f).

¹⁵⁴ *Lexicon 1649*, p. 243 (3443).

¹⁵⁵ Ursu, *Activitatea literară*, p. 105–106.

grăia ca Dumnezeu tot acela e și Tatăl, uneleori e Fiiu, alteleori Duh” (*Cartea lui Chiril*)¹⁵⁶, „și de hrană a-i da lui uneleori pâine, alteleori coji muiate” (*Patericul*)¹⁵⁷.

zare s.f. „rază”. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, VI, VPN¹⁵⁸. Alte atestări: *zare* „lumină” pentru sl. *зрѣ* (*Lexiconul lui Staico Grămăticul*)¹⁵⁹.

Sintagme de tipul *cela bunul, ceaea buna*. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, VI, VT¹⁶⁰. Alte atestări: „cum să știe că i-am vândut o siliște în mijlocul satului Țigănești de la părul cela zgrăunțatul” (*Act de vânzare*, 30 iunie 1630)¹⁶¹.

Forma perifrastică a mai mult ca perfectului de tipul *fusesse* + participiul verbului respectiv. Înregistrat în secolul al XVI-lea în *Cazania a II-a* coresiană și în *Legenda Sfântului Sisinie*¹⁶², această formă verbală a mai fost întâlnită în secolele următoare în texte din Moldova (Dosoftei, I. Neculce) și Țara Românească (*Îndreptarea legii*)¹⁶³. Atestări N. A. Ursu: IL, VI, VT¹⁶⁴. Alte atestări: „Și după aceea, mearsă până la al Șpaniei ostrov, unde fusesse lăsat oamenii lui” (*Cronograful rusesc* tradus de Staico Grămăticul)¹⁶⁵.

Forma de gerunziu *știund* a vb. *a ști*. Atestări N. A. Ursu: IL, VI¹⁶⁶. Alte atestări: „ei neștiund de zapisul bunului Radul Buzescul și de cărțile domnești” (*Act de întărire*, București, [20] mai 1663)¹⁶⁷.

Locuțiunile adjectivale (*bătrân, mare, plin, tânăr, vechi*) *de zile*. Atestări N. A. Ursu: IL, VI, VT¹⁶⁸. Alte atestări: „Până ce au venit Cel Vechiu de zile și judecată au dat svinților” (*Biblia de la București*)¹⁶⁹.

Locuțiunea adverbială *cândai doară* „poate, eventual”. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, VI, VT¹⁷⁰. Alte atestări: „și mă rog lui Dumnezeu cândai doară îm va ierta păcatul” (*Patericul* tradus de Staico Grămăticul)¹⁷¹.

Locuțiunile adverbiale explicative *cum ai zice, cum am zice, cum s-ar zice, ce se zice*. Atestări N. A. Ursu: IL, GS, IC, INB, VI, VPN¹⁷². Alte atestări „și de bisearcă să se despartă, ce se zice cuminicătura” (*Pravila de la Govora*)¹⁷³, „va priimi

¹⁵⁶ BAR, ms. rom. 1570, f. 54^v/22–25.

¹⁵⁷ BAR, ms. rom. 1429, f. 78^r/14–15.

¹⁵⁸ Ursu, *Activitatea literară*, p. 106.

¹⁵⁹ BAR, ms. rom. 312, f. 78^v/b–1.

¹⁶⁰ Ursu, *Activitatea literară*, p. 106.

¹⁶¹ DRH B, XXIII, nr. 124, p. 226.

¹⁶² Ovid Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*, Tome II, Paris, 1938, p. 225.

¹⁶³ Cristina Călărașu, *Timp, mod, aspect în limba română din secolele al XVI-lea – al XVIII-lea*, București, 1987, p. 153.

¹⁶⁴ Ursu, *Activitatea literară*, p. 106–107.

¹⁶⁵ BAR, ms. rom. 1385, f. 442^v/14–15.

¹⁶⁶ Ursu, *Activitatea literară*, p. 107.

¹⁶⁷ CLRV, II, p. 111.

¹⁶⁸ Ursu, *Activitatea literară*, p. 107–108.

¹⁶⁹ *Biblia 1688*, p. 579a.

¹⁷⁰ Ursu, *Activitatea literară*, p. 108.

¹⁷¹ BAR, ms. rom. 1429, f. 243^v/18–19; cf. f. 139^v/3, 146^v/5–6.

¹⁷² Ursu, *Activitatea literară*, p. 108–109.

¹⁷³ *Pravila 1640*, p. 25.

pre cel botezat de dâșii sau le jertvă, cum se zice cuminecătură” (*Cartea lui Chiril*)¹⁷⁴, „nu grăiaște de ceaste denafară vederi<i> ale omului, cum ai zice de cea trupească” (*Cronograf rusesc*)¹⁷⁵, „ca să se lumineaze lumina voastră, cum ai zice lucrurile ceale bune” (*Tabla*)¹⁷⁶, „și dacă limba slavonească la ai săi sau la ai casei (cum s-ar zice), adecă la slavi e preaslăvită” (*Gramatica slavonă*, Snagov, 1697)¹⁷⁷.

Locuțiunile adverbiale *foarte cu de-adinsul* și *cu tot de-adinsul*. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, VI, VPN¹⁷⁸. Alte atestări: „căutat-am cu tot denadinsul și am văzut cinstitele hrisoave” (*Act de întărire*, Târgoviște, 25 decembrie 1655)¹⁷⁹.

Locuțiunea adverbială (*tocma, tot*) *într-o potrivă* „de asemenea, la fel”. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, VI, VT¹⁸⁰. Alte atestări: „Precum un tată... are firească dragoste a iubi pre toț feciorii lui, tot într-o potrivă și a-i cinsti tot întocma” (*Didahiile lui Antim Ivireanul*)¹⁸¹.

Locuțiunea conjuncțională *deaca vreme ce* „deoarece, de vreme ce”. Atestări N. A. Ursu: IL, GS, INB, M, VI, VT¹⁸². Alte atestări: „deaca vrēme ce au văzut că sânt acēste vii lucrute bine” (*Act de întărire*, București, 3 august 1634)¹⁸³, „Iară déca vreme ce acel dar dentâiu și acel bine l-am pierdut” (*Cazania de la Mănăstirea Dealu*)¹⁸⁴, „Deci pentru acesta lucru să socotiți, deaca vrēme ce va să să hotărască Stanciul logofăt i Oprea logofăt” (*Act de hotărnicie*, 29 martie 1649)¹⁸⁵, „D<o>mnu nostru l-au judecat deaca vrēme ce se-au vândut într-altă parte” (*Carte a patriarhului Paisie al Ierusalimului*, 21 august 1650)¹⁸⁶, „Iara deaca vreme ce era judecătorii...” (*Miscelaneu copiat parțial în Câmpulung în 1727*)¹⁸⁷, „ce n-avem ce face dacă vreme ce așa sânt slugile” (*Scrisoare a stolnicului Constantin Cantacuzino*, 1696)¹⁸⁸, „Deaca de vreme ce iaste acea lumină sfântă...” (*Cartea lui Teofan, patriarhul Ierusalimului*)¹⁸⁹.

Locuțiunea conjuncțională *măcară deși* „cu toate că”. Atestări N. A. Ursu: IL, GS, INB, IVI, VI, VPN¹⁹⁰. Alte atestări: „Măcară deși biruiesc păgânii..., ci cu credința creștinească unul biruiaște, Hristos Dumnezeu” (*Cartea lui Chiril*)¹⁹¹.

¹⁷⁴ BAR, ms. rom. 1570, f. 47^r/19–21.

¹⁷⁵ BAR, ms. rom. 1385, f. 28^v/23–24; cf. f. 28^v/25, 31^v/21–22.

¹⁷⁶ BAR, ms. rom. 1324, f. 187^v/20–21; cf. 186^r/1.

¹⁷⁷ Antim, *Opere*, p. 403.

¹⁷⁸ Ursu, *Activitatea literară*, p. 110–111.

¹⁷⁹ DRH B, XL, nr. 314, p. 306.

¹⁸⁰ Ursu, *Activitatea literară*, p. 111.

¹⁸¹ Antim, *Opere*, p. 174.

¹⁸² Ursu, *Activitatea literară*, p. 111–112.

¹⁸³ DRH B, XXIV, nr. 345, p. 463.

¹⁸⁴ BRV I, p. 145.

¹⁸⁵ DRH B, nr. 49, p. 40.

¹⁸⁶ DRH B, XXXV, nr. 248, p. 273.

¹⁸⁷ BAR, ms. rom. 1317, f. 355^r/8.

¹⁸⁸ N. Iorga, *Scrisori de boieri, scrisori de domni*. Ediția a II-a, Vălenii de Munte, 1925, p. 97.

¹⁸⁹ BAR, ms. rom. 2455, f. 164^r/20–23.

¹⁹⁰ Ursu, *Activitatea literară*, p. 112–113.

¹⁹¹ BAR, ms. rom. 1570, f. 122^r/16–20.

Formele neobișnuite *v(r)entr-un* „în vreun”, *v(r)entr-o* „în vreo”. Atestări N. A. Ursu: IL, INB, M, VI, VT¹⁹². Alte atestări: „ventr-o cetate” (*Cartea lui Chiril*)¹⁹³, „ventr-o dimineață ucenicul lui îl striga bătrânul grăindu: scoală, frate” (*Patericul* copiat de logofătul Vladul)¹⁹⁴.

Formele neobișnuite ale unor pronume nehotărâte sau adjective pronominale de tipul *ori fie care, ori fie cine, ori fie ce*. Atestări N. A. Ursu: IL, IC, M, PA, VI¹⁹⁵. Alte atestări: „Și să fie volnic să-și ia dijmă de pâine de la toți oamenii cene va fi arat pre acea ocină, or fie arat călărași or mazili or fie ce om va fi arat” (*Act de întărire*, 25 iunie 1628)¹⁹⁶, „Iar cene nu va vrea să lase cum au lăsat Vădislav logofăt, vere jupâneasa lui, vere soru-sa, veri nepot, veri fie ce omu va fi di rubedenia lui și nu vor vrea să lasă, să fie afurisiți” (*Act de întărire*, 8 octombrie 1645)¹⁹⁷.

Parataxa și conjuncție copulativă – și adverb de întărire. Atestări N. A. Ursu: IL, VI, VT¹⁹⁸. Alte atestări: „anatema acela și și cela ce-l va tunde pre dinsul” (*Pravila* de la Govora)¹⁹⁹, „iaste părinte și și făcător și purtător de grije al tuturor” (*Tabla* tradusă de Staico Grămăticul)²⁰⁰, „și și mai de multe ori” (*Patericul* copiat de ieromonahul Serafim la Mănăstirea Bistrița)²⁰¹.

Variantele fonetice *hitlean* și *hitlenie*, cu *-t-* etimologic, ale adj., s.m. *viclean* și s.f. *viclenie*. Atestări N. A. Ursu: IL, IC, VI²⁰². Alte atestări: „și mă izbăveaște dentru partea hitleanului” (*Molitvenic* copiat la Mănăstirea Bistrița în intervalul 1632–1654)²⁰³, „Acesta împărat fu aromit... că era om hitlean și rău” (*Cronograful* lui Moxa)²⁰⁴, „De va fi de multe ori unul den feciori *hitlean* și rău” (*Pravila* de la Govora)²⁰⁵, „hitlean” (*Cazania* de la Govora)²⁰⁶; cf. „nu vor putea lua Troada, nic[e] cu sabiia, numai cu hitlenia” (*Cronograful* lui Moxa)²⁰⁷.

Insertia lui *i* în cuvântul *vrăjmaș*: *vrăjimași*. Atestări N. A. Ursu: IL, VI²⁰⁸. Alte atestări nu sunt cunoscute. Înregistrăm, în schimb, varianta *vrăjumaș*, cu insertia lui *u*, în scrierile lui Staico Grămăticul²⁰⁹. Nu putem totuși nega că fonetismul

¹⁹² Ursu, *Activitatea literară*, p. 113–114.

¹⁹³ BAR, ms. rom. 1570, f. 69^v/3.

¹⁹⁴ BAR, ms. rom. 1429, f. 252^r/6–8.

¹⁹⁵ Ursu, *Activitatea literară*, p. 114–115.

¹⁹⁶ DRH B, XXX, nr. 116, p. 255.

¹⁹⁷ DRH B, XXX, nr. 292, p. 332.

¹⁹⁸ Ursu, *Activitatea literară*, p. 115.

¹⁹⁹ *Pravila 1640*, p. 151.

²⁰⁰ BAR, ms. rom. 1324, f. 185^v/12; cf. f. 187^r/1, 192^v/9.

²⁰¹ BAR, ms. rom. 2513, f. 20^v/5.

²⁰² Ursu, *Activitatea literară*, p. 116.

²⁰³ CLRV I, p. 208 (28^v).

²⁰⁴ Moxa, *Cronica*, p. 146 (f. 60^r).

²⁰⁵ *Pravila 1640*, p. 153.

²⁰⁶ *Cazanie 1642*, p. 492 (Glosar).

²⁰⁷ Moxa, *Cronica*, p. 117 (f. 25^v).

²⁰⁸ Ursu, *Activitatea literară*, p. 116.

²⁰⁹ N. A. Ursu, *Paternitatea unor traduceri atribuite lui Staico de la Târgoviște*, în *Limba română*, XXX, 1981, nr. 5, p. 525; Alexandru Mareș, *Note filologice despre Staico Grămăticul în Ion Coteanu – in memoriam* –. Editori Gh. Chivu, Oana Uță Bărbulescu, Editura Universității din București, 2014, p. 252.

vrăjimaș reprezintă un punct de legătură între *Varlaam și Ioasaf* și *Îndereptarea legii*. Prezența lui în cele două scrieri are o explicație simplă, care necesită însă o discuție mai amplă, ce va constitui obiectul unei cercetări viitoare.

6. În urma prezentării atestărilor pe care cele 31 de particularități lingvistice prezentate mai sus le dețin în textele oltenești și muntenești de epocă, ținem să facem câteva precizări:

a) Deși atestările noastre sunt incomplete, rămânând încă numeroase texte necercetate, acestea ne oferă posibilitatea să constatăm prezența particularităților respective în textele originale sau traduse în Țara Românească.

b) Majoritatea particularităților lingvistice examinate aparțineau în secolul al XVII-lea variantei literare din această provincie istorică. Prin urmare, ele nu erau apanajul unui singur scriitor, în speță Daniil Panoneanul. Și restul de 18 particularități lingvistice neexaminat (vezi mai sus, p. 450), pe care N. A. Ursu le considera specifice limbii călugărului „panonean”, se întâlnesc la rândul lor în texte literare și neliterare din Țara Românească²¹⁰.

c) Faptul că unele dintre aceste particularități, existente și în *Îndereptarea legii*, se regăsesc și în texte muntene din jurul anului 1650 l-a determinat pe cercetătorul ieșean să considere textele respective traduceri și alcătuirii (e vorba de prefețele unora dintre texte) aparținând lui Daniil Panoneanul. Vom arăta într-o contribuție viitoare lipsa de consistență a acestei ipoteze.

În concluzie, nu avem niciun motiv serios să punem sub semnul întrebării traducerea de către Udriște Năsturel a romanului *Varlaam și Ioasaf*.

7. Vom examina în continuare explicația pe care N. A. Ursu a acordat-o unora dintre modificările conținute de ms. rom. 3339 în raport cu versiunea din ms. rom. 588. Este vorba îndeosebi de cuvintele *adeverință* „adevăr, încredințare” (ms. rom. 3339; cf. *adevăr* în ms. rom. 588), *fărădelegiuire* „fărădelege” (ms. rom. 3339; cf. *strâmbătate* ms. rom. 588), *încăpui* „a cuprinde, a conține, a încăpea” (ms. rom. 3339; cf. *încăpea*, *încăpând* ms. rom. 588), *moștena* „a moșteni” (ms. rom. 3339; cf. *să moștenească*, *moșteniți* ms. rom. 588), *vârstnic* „de o vârstă” (ms. rom. 3339; cf. *de o vârstă* ms. rom. 588) și altele²¹¹. „Prezența unor cuvinte rare ca *gravani*, *încăpui* sau *moștena* în ms. rom. 3339 și lipsa lor din copia mai veche aflată în ms. rom. 588 arată că aceste două copii sunt independente, fiind făcute probabil după alte copii, în care textul original al traducerii a suferit modificări mai mari sau mai mici, atât în ramura reprezentată de ms. 3339, cât și în cea

²¹⁰ Pentru economia expunerii, ne vom referi numai la două dintre aceste particularități: 1) locuțiunea adverbială *cu (de) totuluș (totul, totului) tot* „cu totul, de tot”, atestată în IL, IC, INB, VI (Ursu, *Activitatea literară*, p. 109–110), am înregistrat-o în două texte muntene: „i-am vândut un loc den Stejar, den cap până-n cap, cu totuluș tot” (*Act de vânzare*, 10 iunie 1649; DRH B, XXXIV, nr. 119, p. 106–107), „unii se dau cu totul tot spre învățătură” (*Viața Sfintei Ecaterina*, 1675; ms. rom. 3339, f. 283^r) și 2) locuțiunile adverbiale *de eluși, de eași* „separat, singur(ă)”, atestate în IL, IC, VI, VT (Ursu, *Activitatea literară*, p. 110), pe care le-am întâlnit în *Pravila de la Govora*: „Oarece om den mireani va fugi den bisearecă și se va ruga de eluș”, „Iară aceastea nu sânt proaste, nice sânt scrise de ealeș, ce dentru dumnezeieștile scripturi” (*Pravila 1642*, p. 146–147 și, respectiv, p. 244).

²¹¹ Ursu, *Activitatea literară*, p. 58–59, 97–98 și 117–123.

reprezentată de ms. 588²¹². Aceste schimbări și altele, cum ar fi eliminarea unor slavonisme (*blagocéstie* înlocuit cu *crediința cea bună*, *bogoslov* înlocuit cu *grăitor de dumnezeire* etc.) ca și a unor neologisme de proveniență greacă sau latină (*chedos* înlocuit cu *folos*, *etimologhie* înlocuit cu *răspuns gata* etc.)²¹³ nu pot fi atribuite lui Fota Grămăticul, care pare a fi fost un copist fidel și, totodată, destul de neatent, dovadă numeroasele greșeli din copia sa²¹⁴. În concluzie, N. A. Ursu susține că reproducerea din ms. rom. 3339 s-a efectuat „după o copie necunoscută în care traducerea suferise o serie de modificări, dar păstra încă unele particularități lingvistice deosebit de importante, care nu se găsesc în copia din ms. rom. 588”²¹⁵. În viziunea cercetătorului ieșean, aceste particularități aparțineau traducătorului *Îndereptării legii*, adică lui Daniil Panoneanul.

Ne aflăm și de data aceasta în fața unei opinii lipsite de o bază de susținere propriu-zisă, cuvintele prezentate de autor, cu excepția lui *adeverință* „adevăr”, neregăsindu-se în *Îndereptarea legii*²¹⁶. Prezența în ms. rom. 3339 a unor cuvinte ca *gravani*, *încăpui*, *moștean*, *fărădelegiuire*, *potrivnic*, *vârștnic* nu poate constitui o dovadă în favoarea existenței lor în originalul traducerii pe considerentul că apar în texte care i-au fost atribuite lui Daniil Panoneanul, atâta vreme cât nu avem certitudinea că existau în graiul traducătorului *Îndereptării legii*. Principiul primordial după care ne ghidăm când încercăm să stabilim paternitatea unui text anonim presupune să comparăm particularitățile sale lingvistice și stilistice cu cele corespunzătoare dintr-un text cu autor cunoscut. Dacă renunțăm la acest principiu metodologic, atunci plasăm stabilirea paternității textelor vechi pe făgașul arbitrarului.

8. Ipoteza lui N. A. Ursu nesocotește câteva fapte de care trebuie să ținem seama când ne raportăm la traducătorul romanului *Varlaam și Ioasaf*. Acesta era cunoscător al limbii latine, căci după cum însuși afirmă, rugăciunea slavonă care urmează *Cântecului pustiei* „în slavonă nu se găsește, numai în latină am găsit-o” (*ВЪ СЛАВЕНСКОМЪ НЕШЕБРЕТАЕТЪ СѦ, ТЪКМО ВЪ ЛАТИНСКОМЪ ШЕРЪТОХЪ*)²¹⁷, fapt ce l-a determinat să o traducă în slavonă. Prin această traducere el a înfăptuit, evident la o scară infinit mai redusă, ceea ce realizase Udriște Năsturel prin transpunerea din latină în haină slavonă a scrierii *De imitatione Christi* a lui Thomas a Kempis. În plus, traducătorul era un foarte bun cunoscător al slavonei de redacție răsăriteană, întemeindu-și traducerea pe o versiune slavonă pe care a realizat-o urmând, parțial, ediția Kutein (1637) a romanului și, parțial, o versiune rusească a aceleiași scrieri apropiată de versiunile slavone de redacție sudică²¹⁸. Nu știm dacă cunoașterea latinei și a slavonei de redacție răsăriteană, atribute culturale care îl definesc pe

²¹² Ursu, *Activitatea literară*, p. 58–59.

²¹³ *Ibidem*, p. 60 și, respectiv, 61.

²¹⁴ *Ibidem*, p. 59.

²¹⁵ *Ibidem*.

²¹⁶ În aceeași situație se află și cuvântul *potrivnic* „egal, pe măsură” invocat de Ursu, *Activitatea literară*, p. 122.

²¹⁷ BAR, ms. rom. 588, p. 296^r.

²¹⁸ Dan Horia Mazilu, *Udriște Năsturel*, București, Editura Minerva, 1974, p. 138–16.

Udriște Năsturel, îl caracterizau și pe Daniil Panoneanul. Să mai reținem și faptul că traducătorul a ținut să-și menționeze prenumele în două variante: *Udriște* (în versiunea românească) și *Orest* (în cea slavonă)²¹⁹, varianta din urmă folosită de cărturarul muntean numai pentru scrierile în limba slavonă; vezi prefața la *Antologhionul* (Câmpulung, 1643)²²⁰ și prefața la *ГД подражаніи Хл* „Despre imitarea lui Hristos” (Mănăstirea Dealu, 1647)²²¹. Totodată, menționându-și numele, traducătorul a ținut să adauge, așa cum făcuse până atunci în varii ocazii, localitatea de proveniență (*de Fierăști*), după modelul nobililor apuseni. Sunt, prin urmare, destule fapte exacte, pe care le păstrează vechile copii ale traducerii în privința traducătorului. De altfel, e greu de admis că acest „boiarin cinstit și slovesnic”, cum îl caracteriza mitropolitul Varlaam²²², ar fi admis să-și însușească o realizare care nu-i aparținea, după cum nu vedem motivul pentru care Daniil Panoneanul, presupunând că ar fi fost traducătorul scrierii respective, ar fi renunțat la paternitatea sa asupra traducerii în favoarea lui Udriște Năsturel.

QUI A TRADUIT *VARLAAM ȘI IOASAF*:
UDRIȘTE NĂSTUREL OU DANIIIL PANONEANUL?

(Résumé)

On examine l’hypothèse de N. A. Ursu qui soutient que la traduction du roman populaire *Varlaam et Ioasaf* n’appartient pas à Udriște Năsturel, mentionné dans cette qualité, toute de suite après le titre de l’écriture, mais à Daniil Panoneanul, le traducteur de *Îndereptarea legii* (1652). Les arguments linguistiques produits par l’auteur n’appuient pas cette hypothèse, puisque les environ cinquante unités lexicales invoquées caractérisent la variante littéraire valaque du XVIIe siècle; par conséquent, elles ne sont pas l’apanage d’un seul écrivain, c’est-à-dire Daniil Panoneanul. En effet, nous n’avons pas de motifs sérieux pour mettre en doute que la traduction du roman appartienne à Udriște Năsturel.

Cuvinte-cheie: paternitate, particularități lexicale din secolul al XVII-lea, varianta literară munteană.

Mots-clés: paternité, particularités lexicales du XVIIe siècle, variante littéraire valaque.

Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Roseti”
București, Calea 13 septembrie, nr. 13

²¹⁹ BAR, ms. rom. 2470, f. 1^v/a–12.

²²⁰ BRV, I, p. 130.

²²¹ BRV, I, p. 158.

²²² Varlaam, *Opere. Răspunsul împotriva Catihismusului calvinesc*. Ediție critică, studiu filologic și studiu lingvistic de Mirela Teodorescu, București, Editura Minerva, 1984, p. 186.